

Jack
London

Bílý tesák

Bílý tesák

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Cover © Daniel Pocar, 2022 ©
DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-7470-8 (pdf)

Jack
London

Bílý tesák

$\frac{1}{4}$
00

OBSAH

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1: Po stopě masa	7
KAPITOLA 2: Vlčice	15
KAPITOLA 3: Nárek hladu	25

ČÁST DRUHÁ

KAPITOLA 1: Souboj tesáků	39
KAPITOLA 2: Doupě	49
KAPITOLA 3: Šedý vlček	57
KAPITOLA 4: Stěna světa	63
KAPITOLA 5: Zákon masa	75

ČÁST TŘETÍ

KAPITOLA 1: Tvůrci ohně	83
KAPITOLA 2: Poddanství	95
KAPITOLA 3: Vyhnanec	103
KAPITOLA 4: Po stopě bohů	109
KAPITOLA 5: Úmluva	115
KAPITOLA 6: Hlad	125

ČÁST ČTVRTÁ

KAPITOLA 1: Nepřítel svého rodu	137
KAPITOLA 2: Šílený bůh	147
KAPITOLA 3: Vláda nenávisti	157
KAPITOLA 4: Smrtící sevření	163
KAPITOLA 5: Nezkrotitelný	175
KAPITOLA 6: Učitel lásky	181

ČÁST PÁTÁ

KAPITOLA 1: Dlouhá cesta	197
KAPITOLA 2: Na jihu	203
KAPITOLA 3: Bohova říše	211
KAPITOLA 4: Volání rodu	221
KAPITOLA 5: Dřímající vlk	229

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

Postopě masa

Temný smrkový hvozď svíral zamrzlou říčku z obou stran. Vichřice, která sotva ulehla, servala ze stromů bílý příkrov jinovatky, vypadaly teď, jako by se v houstnoucím šeru do sebe zaklesly, černé a zlověstné. Nad krajem zavládlo nesmírné ticho. Divočina znehybněla, zmrtvěla, z její tesknoty a chladu vanulo něco víc než žal. Ozývala se sice ohlasem smíchu, ale smíchu děsivějšího než každý smutek – smíchu neradostného jako úsměšek sfingy, posměchu mrazivého jako led a zároveň krutě sebejistého. To se vysmívala marnosti života sama panovačná a nepřístupná moudrost věčnosti, samo ledové srdce nehostinných severních pustin.

A přece sem život pronikl a vzdorovitě vytrvával. Po zamrzlé hladině se pachtilo spřežení saňových psů, zcela podobných vlkům. Zježenou srst měli ojněnu mrazem. Jejich dech mrzl ve vzduchu, sotva vyšel z tlamy, vyrážel v oblacích páry a sedal jim na kožichy v sněžných krystalech. Měli navlečeny kožené postroje a také k saním, jež táhli za sebou, byli uvázáni koženými postraňky. Saně neměly sanice. Byly zhotoveny ze silné březové kůry a ležely na sněhu celou plochou. Přední hranu

měly zatočenu vzhůru, aby dobře najížděly na kyprou vlnu, kterou hrnuly před sebou. Nesly rozmanitý náklad – pokrývky, sekeru, kotlík na kávu a pánev; nejnapadnější a nejrozměrnější však byla dlouhá a úzká obdélná truhlice.

Před psy se na širokých sněžnicích plahočil člověk. Za saněmi se těžce vlekl druhý. V truhle na saních ležel třetí, pro toho už všechny strasti skončily – divočina ho přemohla a udolala; bylo po vzdorování, znehybněl jako všechno kolem. Ledová poušť nemá pohyb v lase. Život znamená pohyb, a právě tím ji dráždí, ledová pustina usiluje zničit vše, co se hýbe. Zmrazuje vodu, aby nemohla odtéci do moře; zahání mízu ze stromů, až promrznou do samé dřeně; ze všeho nejvášnivěji a nejstrašněji pak mučí a drtí člověka – nejnepokojnějšího ze všech živých tvorů, jenž se znovu a znovu bouří proti té zvůli, podle níž by měl všechen pohyb nakonec znehybnět.

Před saněmi i za nimi se nezastrašení a nepokoření dřeli ti živí dva. Stále ještě žili. Byli zachumláni do kožešin a do měkce vydělané kůže. Řasy, tváře a rty měli tak ojíněny krystaly zmrzlého dechu, že rysy jejich obličejů nebylo možno vůbec rozeznat. Navenek se podobali přízrakům, pohřebnímu průvodu ze světa duchů. Ale pod tou maskou byli skryti muži deroucí se do této říše zkázy, zmaru a ticha, nicotní opovážlivci, kteří se odvážili toho obrovského dobrodružství a postavili se silám světa tak odlehlého, tak cizího a bezkrevného jako sama propast vesmíru.

Putovali beze slova, šetřili dechem. Ze všech stran na ně doléhalo tísnivé a téměř hmatatelné ticho. Tížilo jejich mysli, tak jako tlak vody v hlubinách svírá tělo potápěče. Drtilo je tíhou nekonečného prostoru a neodvratné sudby. Nebylo koutku v jejich myslích, kam by neproniklo, jako štávu z hroznů vytlačovalo z nich všechno chvastounství a přetvářku, všechnu domýšlivost lidského ducha; seznávali, jak jsou nepatrní a malí,

nic než pouhá smítka, která se bláhově a pošetile potácejí v složitě hře mocných a slepých živlů.

Minula hodina, minula druhá. Bledé světlo krátkého dne bez slunce začínalo slábnout. Do tichého vzduchu se vzneslo vzdálené zavytí. Překotně stoupalo až k nejvyššímu tónu, zachvělo se napětím a potom zvolna zanikalo. Byl by to mohl být nářek duše zatracence, kdyby v něm současně nezazněla jakási zlověstná zuřivost a posedlost hladu. Muž vpředu se ohlédl, až se setkal s pohledem muže vzadu. Potom na sebe přes obdélnou truhlu kývli.

Ozvalo se druhé zakvílení, projelo vzduchem ostře jako nůž. Oba muži zapátrali, odkud přichází. Bylo to kdesi vzadu na sněhové pláni, kterou právě překročili. Třetí zavytí se ozvalo v odpověď rovněž zezadu, trochu vlevo od předešlého.

„Jdou po nás, Bille,“ řekl muž před saněmi.

Měl chraptivý a nepřirozený hlas, promluvil zřejmě jen s námahou.

„Není tu kouska masa,“ odpověděl jeho druh. „Kolik dní jsem neviděl ani králíčí stopu.“

Dál už nehovořili, jen napjatě poslouchali vytí lovců smeček, jež se za nimi nepřestávalo ozývat.

Za soumraku zabočili se psy do smrkového houští na břehu potoka a utábořili se. Rakev se u táborového ohně proměnila v lavici i stůl. Psi se na druhé straně ohně shlukli do klubka, vrčeli na sebe a rvali se, nejevili však nejmenší chuť zatoulat se do tmy.

„Tak se mi zdá, Henry, že se pejsánkové náramně drží tábora,“ poznamenal Bill.

Henry, který dřepěl u ohně, jen přikývl. Hodil právě do hrnce kus ledu, aby kypící káva rychleji sedla. Nepromluvil, dokud se neusadil na rakvi a nedal se do jídla.

„Ti vědí, kde mají kůži v bezpečí,“ řekl. „Radši se sami nažerou, než aby se nechali sežrat. Ti jsou mazaní.“

Bill zavrtěl hlavou: „Nevím, nevím.“

Kamarád na něj zvědavě pohlédl: „To je poprvé, co tě slyším říct něco proti jejich inteligenci.“

„Henry,“ povídal Bill a žvýkal uvážlivě fazole, „nevšiml sis náhodou, jak vyváděli, když jsem je krmil?“

„To řádili. Víc než jindy,“ uznával Henry.

„A kolikpak máme vlastně psů, Henry?“

„Šest.“

„Tak poslouvej, Henry...,“ řekl Bill a odmlčel se, aby dodal svým slovům váhy. Jak povídám, Henry, máme šest psů. Šest ryb jsem vzal z pytle. Každému jsem dával po jedné, a jedna se mi, Henry, nakonec nedostala.“

„Tak jsi asi špatně počítal.“

„Šest psů máme,“ opakoval znovu bez vzrušení Bill. „Vzal jsem šest ryb. Na Jednouchého se nedostalo. Musel jsem ještě jednou do pytle a vyndat pro něho jednu navíc.“

„Ale máme přece jen šest psů,“ řekl Henry.

„Neříkám, Henry,“ pokračoval Bill, „že to všechno byli psi, jenže rybu jich dostalo sedm.“

Henry přestal jíst, pohlédl přes oheň a psy spočítal.

„Teď je jich jen šest,“ zjišťoval.

„Já viděl ještě jednoho, utekl pak do závějí,“ prohlásil Bill s chladnou jistotou. „Já jich viděl sedm.“

Henry na něho soucitně pohlédl a řekl: „Kamaráde, ty ani nevíš, jak si oddechnu, až budeme mít tuhle cestu za sebou.“

„Co tím chceš říct?“

„Myslím, že už ti ten náklad jde na nervy, že začínáš vidět strašidla.“

„Taky mě to nejdřív napadlo,“ odpovídal Bill zasmušile. „A jak jsem ho viděl utíkat po sněhu, jdu, podívám se, a ve sněhu

jsou stopy. Přepočítám psy, a je jich pořád šest. Ty stopy tam ještě pořád jsou. Chceš se přesvědčit? Ukážu ti je.“

Henry neodpověděl, mlčky ukusoval, dokud nedojedl a nezapl večeri ještě posledním hrníčkem kávy. Pak si otřel ústa hřbetem ruky a řekl: „Tak ty si jako myslíš, že to byl –“

Přerušilo ho dlouhé, naříkavé zavytí odkudsi z temnot, dravé a ponuré. Odmlčel se, naslouchal a pak teprve dokončoval větu a mávl přitom rukou směrem, odkud zvuk přicházel, „jeden z tamtěch?“

Bill přikývl. „Jo, přesně tak. Sám sis přece všiml, jak psi vyváděli.“

Jedno zavytí odpovídalo druhému, ráz naráz, ticho se proměňovalo v ďábelský ryk. Vlčí volání znělo ze všech stran a psi se s neskrývaným strachem choulili tak blízko k ohništi, až jim žár ožehoval srst. Bill přiložil na oheň a zapálil si dýmku.

„Tak se mi zdá, že tě něco žere,“ řekl mu Henry.

„Ty, Henry...,“ Bill chvíli zamyšleně bafal a pak pokračoval: „Tak mě, člověče, napadlo, že tomuhle je zatraceně líp, než bude kdy nám.“

Ukázal palcem na rakev, na níž seděli; myslel tím toho třetího, toho uvnitř.

„Až umřeme my, Henry, budeme rádi, když na nás nasypou dost kamení, aby se na nás nedostali psi.“

„Však my taky nemáme příbuzenstvo a peníze a všechno ostatní, jako má on,“ odsekl Henry. „Pohřeb s převozem, to my si asi nebudeme moct dovolit.“

„Stejně mi to nejde do hlavy, Henry, proč se zrovna takovýhle chlapík, který je doma ve vlasti lordem nebo čím a nemusí se starat, čím se nacpe a čím přikreje, zatoulal až na tenhle mizerný konec světa – to tedy nepochopím.“

„Mohl se dožít krásného věku, kdyby byl zůstal doma,“ souhlasil Henry.

Bill už otvíral ústa, ale rozmyslil si to. Místo slov ukázal do tmy, která je ze všech stran tísnila jako stěna. V naprosté černotě nebyl sice patrný ani náznak tvaru; bylo tam však vidět dvojici očí, žhnoucích jako řehavé uhlíky. Henry ukázal hlavou na druhý pár a na třetí. Kruh planoucích očí se stahoval okolo tábora. Tu a tam se některé pohnuly nebo zmizely, ale za okamžik se opět objevovaly.

Psi byli stále neklidnější; v náhlém návalu strachu se splašeně vrhli na tu stranu ohně, kde seděli oba muži, krčili se a plazili se jim okolo nohou. V tahanici se jeden pes převalil až na okraj ohně a zakňučel bolestí a strachem; začpělo to zápachem připálené srsti. Tím zmatkem se i kruh očí neklidně rozkolísal a na okamžik maličko ustoupil, ale ustálil se opět, jakmile se psi utišili.

„Zatracená smůla, Henry, že nám došlo střelivo, co?“

Bill dokouřil a pomáhal kamarádovi ustlat lůžko z kůže-šin a z pokrývek na smrkových větvích, které nakladli na sníž před večerí. Henry nevrle zachrčel a rozvazoval si mokašiny.

„Kolik jsi to říkal, že máme ještě nábojů?“ zeptal se.

„Tři,“ zněla odpověď. „Mít jich tak tři sta! To bych jim něco předvedl, hrom do nich!“

Zlostně zahrozil žhnoucím očím pěstí a opatrně si stavěl mokašiny k ohni.

„A kdyby už ty mrazy povolily!“ neustával v nářcích. „Už celých čtrnáct dní se teploměr nehnul. Kdybych já se byl radši na tuhle cestu vůbec nepouštěl, Henry! Nelíbí se mi to, nelíbí. Nejsem nějak ve své kůži. Kdyby tak ... kdybych já ... kdyby vůbec celá tahle cesta byla už za námi! Takhle sedět s tebou u krbu ve Fort McGurry a hrát karty, to bych ze všeho nejradši.“

Henry jen zabručel a zavrtal se do příkrývek. Usínal už, když ho znovu vyrušil kamarádův hlas.

„Poslyš, Henry, když si tamten sedmý přišel pro rybu – jak to přijde, že se do něho psi nedali? To mi nejde na rozum.“

„Tobě vůbec pořád něco nejde na rozum, Bille,“ odpovídal Henry ospale. „Dřív jsi takový nebýval. Mlč už a koukej usnout. Uvidíš, že ráno budeš zas pěkně pohromadě. Máš to nejspíš od žaludku, to je to, co tě trápí.“

Muži spali a zhluboka oddychovali bok po boku pod společným přikrytím. Oheň dohasínal a žhoucí oči úže stahovaly kruh, kterým obklíčily tábor. Psi se ve strachu schoulili na hromadu, jen tu a tam výhruzně zavrčeli, když se některá dvojice zraků příliš přiblížila. Jednu chvíli dosáhla vřava takové síly, že probudila Billa. Opatrně, aby nevzbudil spícího druha, vstal a přiložil na oheň. Oheň se rozplápolal a kruh očí se znovu roztáhl. Bill letmo pohlédl na schoulené psy. Promnul si oči a prohlédl si je pozorněji. Potom zalezl zpátky do pokrývek.

„Henry!“ řekl. „Slyšíš, Henry?“

Henry hlasitě vzdychl, než se probral, a mrzutě se zeptal: „Co zas máš?“

„Nic,“ odpověděl, „ale už jich je zase sedm. Zrovna jsem je počítal.“

Henry přijal zprávu se zachrčením, které se proměnilo v chrápání, jak znovu usínal.

Ráno se probudil Henry první a burcoval společníka z lože. Do rozbřesku měli ještě tři hodiny, třebaže už bylo šest; Henry se dal ve tmě do vaření snídaně, kdežto Bill balil přikrývky a chystal se utáhnout náklad řemeny.

„Povídám, Henry,“ zeptal se najednou, „kolik myslíš, že máme psů?“

„Šest.“

„Chyba,“ hlásil vítězoslavně Bill.

„Zas už sedm?“ zapochyboval Henry.

„Ne, pět; jeden zmizel.“

„Ksaku!“ zaklel Henry vztekle, nechal vaření a šel psy spočítat.

„Máš pravdu, Bille,“ potvrzoval. „Špekoun je pryč.“

„A běhával jako namydlený blesk, když se dostal do tempa. Jen se za ním prášilo.“

„Marná sláva,“ uzavíral Henry. „Schramstli ho zaživa. Vsad se, že jim štěkal ještě v žaludku, hrom do nich!“

„Býval to vždycky dost hloupý pes,“ řekl Bill.

„Ale ani hloupý pes nemá být natolik hloupý, aby se rozběhl spáchat sebevraždu.“ Prohlížel si zbytek spřežení a zkušenýma očima zvažoval přednosti každého jednotlivého zvířete. „Vsad se, že ani jeden z těchhle by jaktěživ nic takového neudělal.“

„Neodehnal bys je od ohně ani klackem,“ přisvědčil Bill. „Já jsem si ale vždycky myslel, že to Špekoun nemá v hlavě úplně v pořádku.“

A to byla celá pohřební řeč nad mrtvým psem na té severní stezce – méně skoupá než pohřební řeč nad mnohým jiným psem i než nad leckterým člověkem.

KAPITOLA 2

Vlčice

Nasnídání, se skrovnou táborovou výbavou připoutanou řemeny na saně, obrátili se zády k přívětivému ohni a vydali se do tmy. Ihned se rozlehlo vytí, dravé, pochmurné volání, jedno s druhým se dorozumívající mrazivou tmou. Bylo po řeči. V devět hodin se rozednilo. V poledne se obloha na jihu rozehrála dorůžova a vyznačila, kde oblina Země zastíňuje polední slunce před světem severu. Růžová záře však rychle vybledla. Šedavé denní světlo vydrželo do tří hodin, potom se i ono vytratilo a příkrov arktické noci se snesl na tesklivou a ztichlou zemi.

Jak tma houstla, křik lovců smečky, zprava, zleva i zezadu, se přibližoval – ozýval se tak blízko, že nejednou dolehl na pachtící se psy strach a chvílemi se ve zmatku shlukovali.

Po jednom takovém zastavení řekl Bill, když se mu opět podařilo společně s Henrym srovnat psy do postraňků:

„Kdyby tak už narazili někde na zvěř a nechali nás na pokoji!“

„Už jdou opravdu hodně na nervy,“ přiznával Henry.

Potom už nepromluvili, dokud se neutábořili.

Henry se právě nakláněl nad bublajícím kotlíkem s fazolemi a přidával do nich jed, když ho vylekal úder, Billův výkřik a pronikavé bolestné zavrčení z klubka psů. Vztyčil se a zahlédl ještě, jak cosi nezřetelného mizí po sněhu do skrytu tmy. A potom si všiml, že Bill stojí napůl vítězně a napůl schlíple mezi psy, v jedné ruce drží silný klacek a v druhé za ocas kus sušeného lososa.

„Půlku sežral,“ oznamoval, „ale jednu ode mne přece jen slízl. Slyšels, jak zakňučel?“

„Jak vypadal?“ zeptal se Henry.

„Nebylo ho dobře vidět. Ale měl čtyři nohy a tlamu a chlupy jako každý pes.“

„Nejspíš nějaký krotký vlk.“

„Zatraceně krotký, ať už je to, co chce; takhle si přijít ke krmení a sebrat porci ryby!“

Když se toho večera najedli a usazení na obdélné bedně bafali z dýmek, začal se kruh žhnoucích očí svírat ještě těsněji než předtím.

„Kdyby tak narazili třeba na stádo losů a odtáhli a nám dali už pokoj,“ řekl Bill.

Henry něco nevlídně zabručel a tak seděli další čtvrt hodiny mlčky. Henry hleděl upřeně do ohně a Bill na kruh očí planoucích ve tmě na samé hranici světla ohně.

„Teď kdybychom tak dojžděli do Fort McGurry!“ začal znovu.

„Tak už konečně nech toho skuhrání a toho věčného honění bycha,“ vybuchl zlostně Henry. „Pálí tě záha, to je to hlavní, co tě trápí. Spolkneš zkrátka lžičku sody, báječně se ti uleví a bude z tebe snesitelnější společník.“

Ráno Henryho probudilo zuřivé klení, řinoucí se z Billových úst. Henry se zdvihl na lokti a uviděl svého druhu, jak stojí mezi psy u rozdmýchaného ohně a s tváří zkřivenou vztekem šermuje rukama.

„No tak,“ křikl Henry. „Co je zas?“

„Žabák je pryč.“

„Nepovídej!“

„Říkám ti – je pryč.“

Henry vyskočil z pokrývek a letěl k psům. Spočítal je bedlivě a potom svorně s kamarádem proklínal divočinu, která je oloupila o dalšího psa.

„Žabák byl z nich ze všech nejsilnější,“ uzavřel Bill.

„A hlupák to taky nebyl,“ dodal Henry.

To byla druhá pohřební řeč ve dvou dnech.

Po neveselé snídani zapřáhli zbylé čtyři psy do saní. Byl to den navlas takový jako všechny předešlé. Oba muži se beze slova plahočili pláněmi ledového světa. Ticho rušilo jen vytí jejich pronásledovatelů, kteří se jim, sami neviděni, věšeli na paty. Za odpoledního soumraku znělo vytí stále blíž, jak se podle svého zvyku pronásledovatelé stahovali. Psi byli podráždění a vylekaní a ze samé hrůzy zamotávali postraňky, což všechno oba muže skličovalo ještě víc.

„Však já vám ty výlety zarazím, bando hloupá,“ řekl spokojeně Bill, když se navečer zvedl od dokončené práce.

Henry nechal vaření a šel se podívat. Jeho kamarád psy nejen uvázal, ale připoutal je po indiánském způsobu k tyčkám. Každému psu dal na krk obojek. K obojku přivázal silnou tyčku na půldruhého metru dlouhou a přitáhl ji psovi tak těsně pod bradu, že se nedostal zuby na vázání. Druhý konec tyčky uvázal řemenem ke kůlu zaraženému do země. Pes nemohl překousat řemen na svém konci tyčky a tyčka ho zase nepustila k řemenu na druhém konci. Henry pochvalně přikyvoval.

„Jedině něco takového na Jednouchého platí, je to jediná věc na světě, která ho udrží,“ pravil. „Inak ti přehryže řemen tak čistě a skoro tak rychle, jako bys ho nožem přefízl. Ráno tu budou všichni – jedna radost.“

„To se vsaď, že jo,“ ujišťoval Bill. „Sázím se o ranní kafe, že nebude scházet ani jeden.“

„Jako by věděli, že do nich nemáme čím bouchnout,“ podotkl Henry, když šli spát, a ukázal na planoucí kruh, který je svíral.

„Pustit do nich takhle pár ran, hned by byli uctivější. Noc co noc lezou blíž. Zastiň si oči před ohněm a dobře se dívej – támhle! Viděls ho?“

Chvilí se oba bavili podívanou na neurčité stíny, pohybující se z dosahu světla táborového ohně. Při delším bedlivém pohledu na místo, kde plála dvojice očí, nabýval každý stín pomalu tvaru šelmy. Bylo dokonce vidět, jak se ty obrysy pohybují. Nějaké zvuky z místa, kde byli uvázáni psi, připoutaly pozornost mužů. Jednouchý vyražel krátká dychtivá zakňučení, natahoval se na konci své tyčky do tmy a chvílemi přestával jen proto, aby zuřivě zaútočil zuby na tyč.

„Podívej se na to, Bille,“ zašeptal Henry.

Do plného světla plamenů vklouzlo kradmo zvíře podobné psu. Pohybovalo se s nedůvěrou i drzostí, opatrně sledovalo zrakem muže, ale upíralo přitom pozornost na psy. Jednouchý se natáhl na celou délku tyče k vetřelci a dychtivě zakňučel.

„Ten pitomec Jednouchý nevypadá zrovna ustrašeně,“ řekl Bill tlumeně.

„Je to vlčice,“ odpověděl šeptem Henry, „tak to tedy bylo se Špekounem a s Žabákem. Dělá smečce vnadidlo: vyláká psa a pak se na něho vrhnou ostatní a sežerou ho.“

V ohništi zapraskalo. Ohořelé poleno se skácelo a završelo. Při tom zvuku uskočilo záhadné zvíře opět do tmy.

„Něco mě napadlo, Henry,“ oznamoval Bill.

„A co?“

„Že je to ta, kterou jsem přetáhl klackem.“

„O tom vůbec nepochybuj,“ odpověděl Henry.

„Mimo jiné,“ pokračoval Bill, „to, jak se vyzná u ohně, to je až podezřelá mazanost.“

„Víš toho určitě víc, než by měla slušná vlčice vědět,“ souhlasil Henry. „Vlk, který ví, kdy má přijít ke krmení se psy, ten už má něco za sebou.“

„Starý Villan měl jednou psa, který mu utekl s vlky,“ přemýšlel Bill nahlas. „To já znám. Já jsem ho střelil ve smečce na losím pastvišti nahoře na Pasekovém potoce. A starý Villan plakal jako děcko. Tři roky ho neviděl, povídal. Celou tu dobu žil pes s vlky.“

„Myslím, že jsi uhodil hřebík na hlavičku, Bille. Ten vlk je vlastně pes a žral už kolikrát ryby z lidských rukou.“

„A jestli mi vleze do rány,“ prohlásil Bill, „tak se z toho vlka, který je vlastně pes, stane obyčejná mršina. Už si nemůžeme dovolit ztrácet psy.“

„Máš už ale jen tři náboje,“ namítl Henry.

„Počkám si na jistou ránu,“ ubezpečil ho Bill.

Ráno Henry přiložil na oheň a uvařil snídani, doprovázen chrápáním kamaráda.

„Ty jsi tak sladce spal,“ povídal Henry, když ho budil k snídani, „že jsem neměl srdce tě burcovat.“

Bill se dal ospale do jídla. Zjistil, že má šálek prázdný, a sáhl po kotlíku. Nedosáhl však na něj, Henry ho postavil až k sobě.

„Poslouchej, Henry,“ zahučel, „nezapomněls na něco?“

Henry se náramně pozorně rozhlédl kolem sebe a pak zavrtěl hlavou. Bill zvedl prázdný šálek.

„Aha, káva. Tu nedostaneš.“

„Copak, došla?“ zeptal se Bill mrzutě.

„Ne.“

„Nebo snad myslíš, že by taky mohla uškodit mému trávení?“

„Ne-e.“

Billovi se hněvem nahrnula krev do tváří.

„Tak to jsem opravdu žhavý na to, jak mi to vysvětlíš,“ řekl.

„Spanker je pryč,“ odpověděl Henry.

Beze spěchu, unaveným pohybem člověka, jenž se vzdává osudu, se Bill ohlédl a z místa, kde seděl, zvolna počítal psy.

„Jak se to stalo?“ zeptal se otupěle.

Henry pokrčil rameny: „Nevím. Jestli mu snad ten řemen nepřekousal Jednouchý. Sám to udělat nemohl, to je jistá věc.“

„Ten neřád zatracená!“ Bill hovořil nevzrušeně a zvolna, nedal najevo hněv, který ho šířal. „Když si nemohl přehryzat řemen sám, překousal ho alespoň Spankerovi.“

„No, Spanker má po starostech, počítám, že už ho touhle dobou strávili a že se probíhá po kraji v bříše alespoň dvaceti vlků.“ To byla Henryho pohřební řeč nad dalším ztraceným psem. „Nalej si kávu, Bille.“

Ale Bill zavrtěl hlavou.

„No tak!“ pobízel Henry, podáváje mu kotlík.

Bill odstrčil svůj hrníček. „Hrom by do mě musel uhodit, kdybych si vzal. Řekl jsem, že nechci kafe, jestli jediný pes zmizí. Tak ho taky nechci!“

„Moc dobrá káva,“ lákal Henry.

Ale Bill se zatvrdil a nenapil se; spláchl suchou snídani jen hubováním na Jednouchého za kousek, který jim provedl.

„Dnes je přivázu tak, že jeden na druhého nedosáhne,“ prohlásil Bill, než se vydali na cestu. Ušli sotva sto metrů, když se Henry, který šel vpředu, shýbl a zvedl něco, na co narazil sněžnicí. Bylo tma a neviděl, ale poznal tu věc po hmatu. Hodil ji nazpět, takže narazila na saně a kutálela se, až se zastavila Billovi u nohou.

„Možná, že to budeš ještě na uvazování potřebovat,“ křikl Henry.

Billovi uklouzl výkřik. To bylo tedy všechno, co zbylo ze Spankera – tyčka, k níž byl přivázán.

„Zhltli ho i s chlupy,“ hlásil Bill. „I ta tyčka je čistounce obraná, jak olízaná. Sežrali řemínky na obou koncích. Ti jsou zatraceně vyhládlí, Henry, a ještě z nich budeme mít na téhle cestě těžkou hlavu.“

Henry se vzdorovitě zasmál: „Mne sice vlci takhle ještě nepronásledovali, ale už jsem prožil leccos horšího, a vyvázl jsem se zdravou kůží. To by si ty potvory musely ještě někoho pozvat, aby stačily na Billova kamaráda, chlapče.“

„No, nevím, nevím,“ sýčkoval Bill.

„Tak se to dovíš, až dojedeme do Fort McGurry.“

„Není mi moc do smíchu,“ trval Bill na svém.

„Jsi celý zelený,“ konstatoval Henry. „Potřebuješ chinin; jak přijedeme do McGurry, nacpu ho do tebe pořádnou dávkou.“

Bill nad tou diagnózou odmítavě zabručel a ztichl. V devět se rozednilo. Ve dvanáct trochu zahřálo jižní obzor neviditelné slunce; a pak se snášela studená šedivina odpoledne, která po třech hodinách opět přešla v tmu. Bylo to chvilku potom, co se slunce marně pokusilo vystoupit nad obzor. Bill vklouzl rukou pod plachtu na saních, kde měl pušku, a řekl: „Jeď dál, Henry, já se trochu porozhlédnu kolem.“

„Kdyby ses raději držel saní!“ huboval kamarád. „Máš jen tři náboje a kdo ví, co se může stát.“

„Aha, kdo sýčkuje?“ vyjel vítězoslavně Bill.

Henry neodpověděl a dřel se dál se saněmi sám, ale občas se stísněně ohlédl do šedé pustiny, v níž zmizel jeho kamarád. Bill se vrátil až za hodinu, nadbíhaje si přes kopce, které musely saně objíždět.

„Rozptýlili se a slídí kolem,“ řekl. „Drží s námi krok a zároveň hledají zvěř. Vědí, že nás dostanou a že prostě stačí čekat. Zatím hodlají sežrat, co kde najdou k snědku.“

„Chceš snad říct, že si myslí, že nás dostanou,“ odrážel ho Henry.

Ale Bill se nedal. „Já je viděl. Jsou pořádně vyhublí. Jistě už kolik neděl nic nežrali, až snad na Špekouna, Žabáka a Spankera; a je jich tolik, že se na všechny snad ani nedostalo. Jsou hrozně vyzábblí. Žebra mají jako valchy a žaludky až u samé páteře. Říkám ti, že jsou úplně zběsilí hlady. Ještě se pominou a pak něco uvidíš.“

Za několik minut Henry, který šel teď za saněmi, tlumeně hvízdal na výstrahu. Bill se ohlédl a pak potichu zastavil psy. Z nejbližšího zákrutu cesty vzadu, přímo v jejich stopě, vyběhl jasně viditelný hbitý huňatý stín. Čenich měl na stopě a klusal podivuhodně klouzavým a lehkým krokem. Když stanuli, stannul také, zvedl hlavu a pozoroval saně. Jeho chvějící se nozdry lapaly a zkoumaly jejich pach.

„Je to ta vlčice,“ zašeptal Bill.

Psi ulehli do sněhu a Bill prošel okolo nich ke kamarádovi u saní. Spolu pozorovali podivné zvíře, které je pronásledovalo už kolik dní a přivedlo do záhuby polovinu jejich spřežení.

Zvíře zavětřilo a pak popoběhlo o několik kroků. Několikrát se to opakovalo, až se k nim přiblížilo na necelých sto metrů. Pak se zastavilo a posadilo se vzpřímeně u smrkového houští; zrakem i čichem zkoumalo saně a číhající muže. Dívalo se na ně s jakousi dychtivostí, tak jak to dělají psi. Ale v onom napětí nebyla ani troška psí přichylnosti. Bylo to dychtění zplozené hladem, kruté jako tesáky té šelmy a nemilosrdné jako sám mráz.

Na vlka bylo zvíře značně veliké, i vyhublá kostra prozrazovala tvora, který byl jedním z největších svého druhu.

„Nechybí jí v plecích mnoho do metru,“ podotkl Henry. „A vsadím se, že do metru a tři čtvrtě délky jí taky mnoho neschází.“